

[Knud Kristensen.]

paa denne Tankegang og praktisere den, ja, finder den næsten nødvendig og selvfølgelig. Men naar det drejer sig om vore eksporterende Erhverv og om at faa paalagt en Afgift, der paa en eller anden Maade kan komme dem til gode, vender man sig derimod med den største Afsky. Det er karakteristisk for Regeringens hele Stilling til dansk Erhvervsliv: Eksporterhvervene kan tage alle de Ulykker og alle de Vilkaar, som Udlandets Konkurrence byder dem, men Storindustrien kan næsten faa al den Beskyttelse og al den Ret til at opkræve Afgifter hos danske Forbrugere, som de ønsker sig. Jeg siger, det er næsten i en Nøddeskal Regeringens Politik paa det erhvervsøkonomiske Omraade, som manifesterer sig gennem Stillingen til dette Problem.

I § 4 staar der, at Ministeren træffer Bestemmelse om Attesternes Gyldighedstid — ogsaa en Udvidelse af Ministerens Beføjelser. I den gældende Lov staar der, at Attesternes Gyldighedstid er 8 Maaneder, men naar der foreligger særlige Omstændigheder, kan denne Regel fraviges. Her er dette slettet. Her henlægges Spørgsmaalet til Ministerens frie Afgørelse, og Erhvervene har intet som helst at skulle have sagt og kan intet paaberaabe sig i denne Henseende i Henhold til Loven. Alt dette er lagt ind under Ministerens Skøn og hans fuldkomne suveræne Myndighed til at afgøre Spørgsmaalene.

I Lovforslagets § 6 staar der, at Valutaraadet udarbejder Planen, men Erhvervenes Repræsentanter skal bistaa det med deres Sagkundskab. Efter den gældende Lov er det Erhvervenes Folk, som tilvebringer Planen, og Valutakontoret, som bistaa dem med Oplysninger. Nu er dette vendt om; nu er det Administrationen, der kommanderer, og det er de andre, der skal tjene. Det er ogsaa et Tegn paa, hvad det er, vi mere og mere glider ind i. Endvidere staar der i samme Paragraf, at Ministeren endeligt fastsætter Planen. Ifølge den gældende Lov skal han godkende den Plan, som Erhvervene fremskaffer, eller han kan lade være at godkende den. Men her er hans bestemmende Myndighed udvidet. Endelig staar der i § 8 — eller Meningen er i alt Fald —, at Klager ikke kan indbringes for Domstolene, Ministerens Afgørelse er endelig.

Naar Ministeren nu til den kolossale Myndighed, han allerede efter den gældende Lov har, føjer alle disse Udvidelser og til Slut siger: I kan klage saa meget, som

I vil, saa vil det sige, at hvis der i Lovens Bestemmelser findes en lille Smule Værn for Erhvervene, kan de ikke benytte sig deraf, for Spørgsmaalene kan slet ikke komme for Domstolene; Ministeren afgør dem endeligt. Punktum.

Det samme er ogsaa Tilfældet i § 11, hvor Ministerens Myndighed ogsaa udvides, nemlig med Hensyn til Priskontrollen. De, der erindrer Forhandlingerne om de tidligere Valutalove, vil have i Erindring, at det, man bebrejdede Oppositionen, og derunder ogsaa Venstre, naar man pegede paa, at Bestemmelserne medførte opskruede Priser, var dette: I har forhindret os i at føre denne Priskontrol. Ved Gennemførelsen af den sidste Lov fik Regeringspartierne deres Vilje, og jeg tillader mig at spørge: Hvad har det saa hjulpet? Hvor har de benyttet den? Har det vist sig, at de saa har kunnet holde Priserne nede? Hvis ikke de har kunnet det, hvis ikke de her har udfoldet en Virksomhed af nogen Betydning, saa er hele den Agitation, som de har ført paa Grundlag af manglende Priskontrol i tidligere Love, fuldkommen uberettiget, jeg kunde næsten fristes til at sige: Humbug.

Jeg spørger derfor Ministeren: Hvad har han brugt sin hidtidige Beføjelse til? Hvor, hvor meget og hvornaar har han derigennem faaet Priserne sat ned? Jeg skal slet ikke benægte, at rent teoretisk, som Følge af hele den Stilling, vi er kommet ind i, hvor man skaber det ene Monopol ved Siden af det andet, kan det maaske være berettiget at gennemføre en Priskontrol, ogsaa teoretisk være naturligt; men vi har altid hævdet fra vor Side, at selv om dette kunde siges, vilde det vist i al Almindelighed ogsaa kunne siges, at en saadan Priskontrol ikke i tilstrækkelig Grad vilde være effektiv. Til Fremskaffelse af billige eller rimelige Priser staar Priskontrollen langt tilbage for Konkurrencen. Dette, at man kan gaa hen til Naboen eller over paa den anden Side Gaden og købe billigere, det er noget, der hjælper til at faa Priserne til at staa i det rette Forhold til hele det økonomiske Liv, og ikke det, at en Embedsmand skal føre Kontrol med Ting, som han, kan vi vel godt sige, i de allerfleste Tilfælde ingen Forstand har paa.

Ministeren har foreslaaet visse Ændringer i Forhold til den gældende Lov, og han har udtalt sin Tro og sit Haab til, at dette skulde føre til en smidigere, en lettere og i det hele taget bedre Administration. Jeg vil heller slet ikke benægte, at det maaske kan bevirke dette. Nu er Ministeren uden Hemninger, han kan af egen Magtfuld-